

Aici se duc dragonii.

Zac...

Nici morți, nici adormiți. Nici așteptând, deoarece așteptarea implică speranță. Cuvântul pe care îl căutăm aici este probabil...

...inactivi.

Și, cu toate că spațiul pe care îl ocupă nu este precum cel normal, fără îndoială ei sunt bine înghesuiți. Fiecare centimetru cub este ocupat de o gheară, de o labă, de un solz ori de vârful unei cozi, astfel încât efectul este asemănător cu acela al unei iluzii optice și, în cele din urmă, ochii înțeleg că spațiul dintre fiecare dragon este, de fapt, alt dragon.

Te-ar putea face să te gândești la o cutie de sardele, dacă ai crede că sardelele sunt uriașe, acoperite cu solzi, mândre și arogante.

Și, se presupune, pe undeva există și desfăcătorul.

În cu totul alt spațiu, era dis-de-dimineață în Ankh-Morpork, cel mai vechi, cel mai mareț și mai jegos dintre orașe. O ploaie fină se scurgea din cerul cenușiu și străpungea fuioarele de ceață dinspre râu, care se încolăceau pe străzi. Șobolani de diferite specii își vedeau de treburile lor nocturne. Sub mantia jilavă a nopții, asasinii asasinau, tâlharii tâlhăreau, prostituatele se prostituau. Și așa mai departe.

Iar căpitanul Vimes din Garda de Noapte, beat, se împlețici încetișor pe stradă, se ghemui ușurel în șanțul din fața Casei Gărzii și rămase o vreme acolo, în timp ce, deasupra

lui, litere stranii făcute din lumină sfârâiau în aerul umed și își schimbau culoarea...

Orașul cum, cum, cumîizice. Cumva. *Femeie*. Asta era. Femeie. Dezlănțuită, străveche, de sute de ani. Te-a amăgit, te-a lăsat să cazi într-o chestie, amor, cu ea, apoi ți-a tras un șut în, în, chestie. Chestie, în gură. Limbă. Amigdale. *Dinți*. Asta e, ea, a făcut. Era... chestie, știi tu, câine, doamnă. Cățeluș. Găină. *Cătea*. Și atunci ai urât-o și, și taman când credeai că ai scos-o din, din, lasă, atunci și-a deschis mareața, bubuitoarea, împuțita inimă în fața ta, te-a prins pe pi, pi, pi, chestie. *Cior*. Da. Asta e. N-ai știut niciodată unde, unde te afli. Întins. De un singur lucru erai sigur, nu puteai să renunți la ea. Pentru că, pentru că, era a ta, tot ce aveai, chiar și în șanțurile ei...

Întunericul jilav învăluia clădirile venerabile ale Universității Nevăzute, cel mai bun colegiu de vrăjitorie. Singura lumină era o pâlpăire slabă de octarin, vizibilă prin ferestrele micuțe ale noii clădiri a Magiei de Înaltă Intensitate, unde minți ascuțite sondau însăși materia universului, indiferent dacă acestuia îi plăcea sau nu.

Și mai era lumină, desigur, în Bibliotecă.

Biblioteca era cea mai mare adunare de texte magice din întreg multiversul. Rafturile îi erau împovărate de mii de volume despre științe-oculte.

Se spunea că, deși cantități mari de magie puteau distorsiona serios lumea pământească, Biblioteca nu se supunea regulilor firești ale spațiului și timpului. Se spunea că ținea la *nesfârșit*. Se spunea că puteai rătăci zile întregi printre rafturile îndepărtate, că, pe undeva, existau triburi rătăcite de studenți cercetători, că lucruri ciudate se ascundeau în alcovurile uitate și că erau vânat de alte lucruri care erau și mai ciudate.¹

¹ Toate acestea erau neadevărate. Adevărul este că până și cele mai mari colecții de cărți obișnuite distorsionează spațiul, după cum poate demonstra pe loc orice cine a stat prin preajma unui anticariat cu adevărat demodat, unul dintre acelea care arată ca și cum ar fi fost proiectat de M. Escher într-o zi proastă și care are mai multe scări decât etaje și acele rânduri de rafturi care se sfârșesc în ușițe care, cu siguranță, sunt prea mici pentru a lăsa să treacă un om de dimensiuni normale. Ecuația potrivită este: Cunoaștere = putere = energie = materie = masă; o librărie bună este o gaură neagră amabilă care știe să citească.

Studenții înțelepți în căutarea volumelor mai îndepărtate aveau grijă să facă semne cu cretă pe rafturi pe măsură ce se afundau tot mai mult în bezna mucegăită și le spuneau prietenilor să vină să îi caute dacă nu se întorceau până la cină.

Și, deoarece magia poate fi doar slab legată, cărțile din Bibliotecă reprezentau ceva mai mult decât pastă de lemn și hârtie.

Magia brută pâraia din cotoarele lor, împământându-se singură, inofensiv, în șinele din cupru fixate de fiecare raft exact în acest scop. Dantelării șterse de foc albastru se furișau pe rafturi și se auzea un sunet, o șoptă de hârtie, ca și cum ar fi venit de la o colonie de grauri dormitând. În tăcerea nopții, cărțile vorbeau între ele.

Și mai era și zgomotul cuiva care sforăia.

Lumina care venea dinspre rafturi nu ilumina, ci sublinia întunericul, însă în sclipirea ei un privitor ar fi putut identifica un birou străvechi și obosit aflat chiar sub cupola centrală.

Sforăitul venea de sub el, unde o pătură jerpelită abia dacă acoperea ceva ce părea a fi o grămadă de saci de nisip, dar era de fapt un urangutan mascul adult.

Era Bibliotecarul.

Nu multă lume discuta zilele acestea despre faptul că el era o primată. Schimbarea fusese pricinuită de un accident magic, ceea ce este întotdeauna posibil atunci când atât de multe cărți puternice sunt ținute la un loc, și se considera că scăpase ieftin. Până la urmă, încă avea, în mare, aceeași formă. Și i se permisesse să își păstreze slujba, la care era destul de priceput, deși „permis“ nu era chiar cuvântul potrivit. Problema nu era niciodată ridicată, datorită felului în care putea să își răsfrângă buza superioară, dezvelind mai mulți dinți incredibil de galbeni decât orice altă gură văzută vreodată de Consiliul Universității.

Dar acum se auzea alt zgomot, sunetul străin al unei uși care se deschidea scârțâind. Pașii înaintar pe podea și dispărură printre rafturile îngrămădite. Cărțile foșniră cu indignare, iar unele dintre grimoarele mai mari își zăngăniră lanțurile.

Bibliotecarul continuă să doarmă, legănat de susurul ploii.

În îmbrățișarea șanțului său, la jumătate de leghe depărtare, căpitanul Vimes din Garda de Noapte deschise gura și începu să cânte.

Acum, o siluetă în mantie neagră alerga pe străzile cufundate în noapte, ascunzându-se din intrare în intrare, până când ajunse la o poartă macabră și amenințătoare. Ai fi zis că nici o ușă obișnuită nu ar fi devenit atât de sinistră fără efort. Arăta ca și cum arhitectul ar fi fost chemat pentru a i se da instrucțiuni precise. „Vrem ceva înfiorător din stejar negru, i se spusese. Așa că pune un gargui din ăia neplăcuți deasupra arcadei, pocnește-o ca și cum ar fi călcat-o un uriaș și fă ca toată lumea să înțeleagă, de fapt, că asta nu e o ușă de felul celor care fac «ding-dong» atunci când suni.”

Silueta întunecată bătu un cod complicat pe lemnul negru. O fereștrică minusculă și cu zăbrele se deschise, iar un ochi bănuitor privi afară.

– „Bufnița însemnată țipă în noapte“, spuse vizitatorul încercând să își stoarcă apa de ploaie din mantie.

– „Dar mulți lorzi cenușii se duc triști la oamenii fără stăpân“, intonă o voce din cealaltă parte a grilajului.

– „Ura, ura, pentru fiica surorii fetei bătrâne“, replică silueta din care picura apă.

– „Pentru tăietorul de lemne, toții cei ce se roagă sunt de aceeași înălțime.“

– „Și totuși, într-adevăr, trandafirul se află în spin.“

– „Mama bună face supă de fasole pentru fiul rătăcitor“, rosti glasul din spatele ușii.

Urmă o pauză, întreruptă doar de sunetul ploii. Apoi, vizitatorul spuse:

– Ce?

– „Mama bună face supă de fasole pentru fiul rătăcitor.“

Urmă o altă pauză, și mai lungă. Apoi silueta murată zise:

– Ești sigur că turnul prost construit nu se clatină puternic la trecerea unui fluture?

– Nu. E supă de fasole. Îmi pare rău.

Ploaia șiroia neîncetat în tăcerea încărcată de stânjeneală.

– Dar ce zici de balena captivă? Întrebă vizitatorul mustind de apă, încercând să se îngheșue în micul adăpost oferit de intrarea groazei.

– Ce-i cu ea?

– Nu ar trebui să știe nimic despre mărețele genuni, dacă vrei să afli.

– Oh, balena captivă! Cauți Frăția Deslușită a Noptii de Catran. E trei uși mai încolo.

– Dar voi cine sunteți?

– Suntem Frăția Iluminată și Antică a lui Ee.

– Credeam că vă întâlniți în Strada Melasei, spuse bărbatul ud, după o vreme.

– Da, bine. Știi cum stă treaba. Clubul de traforaj are camera marțea. A fost o mică încurcătură.

– Oh? Bine, mulțumesc oricum.

– Mi-a făcut plăcere.

Ușița se trânti.

Silueta în robă se uită urât la ea pentru o clipă, apoi porni mai departe pe stradă, pleoscăind. Într-adevăr, acolo mai era o intrare. Constructorul nu se obosise să îi schimbe modelul prea mult.

Bătu. Fereștrică zăbreliată se deschise brusc.

– Da?

– Uite, „Bufnița însemnată țipă în noapte“, în regulă?

– „Dar mulți lorzi cenușii se duc triști la oamenii fără stăpân.“

– „Ura, ura pentru fiica surorii fetei bătrâne“, bine?

– „Pentru tăietorul de lemne, toții cei ce se roagă sunt de aceeași înălțime.“

– „Și totuși, într-adevăr, trandafirul se află în spin.“ Toarnă cu găleata aici. Știi asta, da?

– Da, spuse vocea, cu tonul celui care chiar e la curent, dar nu stă el acolo.

Vizitatorul oftă.

– „Balena captivă nu știe nimic despre mărețele genuni“, rosti el. Dacă asta te face să te simți mai bine.

– „Turnul prost construit se clatină puternic la trecerea unui fluture.“

Petentul se apucă de barele fereștrăuicii, se ridică la nivelul acesteia și şuieră:

– Acum lasă-mă să intru, sunt learcă!

Urmă o altă pauză surdă.

– Ascultă... ai zis genuni sau genunchi?

– Genuni am zis. Mărește *genuni*. Având în vedere, știi, că sunt adânci. Sunt eu, Fratele Degete.

– Parcă am auzit genunchi, spuse precaut portarul invizibil.

– Ascultă, vrei afurisita de carte sau nu? Nu sunt obligat să fac asta. Aș putea să stau acasă, în pat.

– *Sigur* era genuni?

– Auzi, știi prea bine cât de mărește sunt genunile alea nenorocite, stăruie Fratele Degete. Știam de genuni pe când tu erai un neofit muritor. Acum ai de gând să deschizi ușa?

– Ei... bine.

Se auzi sunetul zăvoarelor trase. Apoi vocea zise:

– Poți să o împingi nițel? Ușa Cunoașterii prin care Neinițiații Nu Pot Trece se umflă ceva de groază la umezeală.

Fratele Degete își puse umărul la contribuție, forță și intră, îi aruncă Fratelui Portar o privire urâtă și se grăbi în interior.

Ceilalți îl așteptau în Sanctuarul Interior, stând în picioare cu aerul umil al celor care nu sunt obișnuiți să poarte robe negre cu glugă, sinistre. Marele Maestru Suprem îi făcu un semn din cap.

– Fratele Degete, da?

– Da, Mare Maestru Suprem.

– Ai ceea ce ai fost trimis să obții?

Fratele Degete scoase un pachet de sub robă.

– Era exact unde am spus, zise el. Nici o problemă.

– Foarte bine, Frate Degete.

– Mulțumesc, Mare Maestru Suprem.

Marele Maestru Suprem bătu din ciocănel pentru a atrage atenția. Toți cei din încăpăre se grăbiră să formeze un fel de cerc.

– Declar deschisă ședința Unicei și Supremei Loji a Frăției Deslușite, intonă el. Ușa Cunoașterii este bine ferecată împotriva ereticilor și a neștiutorilor?

– E blocată de tot, spuse Fratele Portar. Umezeala e de vină. Săptămâna viitoare îmi aduc rindeaua și...

– Bine, bine, zise iritat Marele Maestru Suprem. Un simplu „da” ar fi fost de ajuns. Triplul cerc este bine și corect trasat? Sunt aici toți cei de față? Și orice neștiutor ar face bine să nu se afle aici, căci va fi luat din acest loc și gaschina îi va fi tăiată, molele desfăcute în cele patru vânturi, velșeta îi va fi sfâșiată în două cu multe cârlige, iar sfârlul îi va fi tras în țepă... da, ce este?

– Scuze, ați spus Frăția *Deslușită*?

Marele Maestru Suprem se uită amenințător la personajul solitar care ridicase mâna.

– Da, Frăția Deslușită, gardian al cunoașterii sacre din timpuri despre care nici un om nu poate ști...

– Februarie trecut, sări în ajutor Fratele Portar.

Marele Maestru Suprem avea impresia că Fratele Portar nu înțelesese despre ce era vorba.

– Scuze. Scuze. Scuze, spuse personajul îngrijorat. Cred că am greșit societatea. Se poate să fi încurcat o străduță. Plec imediat dacă îmi permiteți...

– Iar sfârlul îi va fi tras în țepă, repetă Marele Maestru Suprem cu subînțeles, pe fundalul zgomotelor de lemn umed, în timp ce Fratele Portar încerca să deschidă intrarea groazei. Am terminat? Mai sunt neștiutori care au nimerit pe aici în drumul lor spre alt loc? adăugă el cu sarcasm amar. Așa. Bine. Cât mă bucur! Cer prea mult dacă întreb: sunt păzite cele Patru Turnuri? Oh, bine. Și Pantalonii Sfințeniei? S-a obosit cineva să îi pună la dungă? Ah, ați făcut-o. Cum trebuie? Să știți că o să verific... În regulă. Și ferestrele au fost legate cu Șnururile Roșii ale Rațiunii, în conformitate cu recomandarea străveche? Bine. Acum probabil că putem continua.

Cu aerul ușor țâfnos al cuiva care și-a trecut degetul pe raftul de sus din casa unei nurori și descoperă, în ciuda tuturor așteptărilor, că strălucește de curățenie, Marele Maestru Suprem continuă.

„Ce adunătură, își spuse el. O grămadă de incompetenți pe care nici o altă societate secretă nu i-ar fi atins nici un

Sceptru al Autorității de zece coți. Erau de felul celor care își scrânteau degetele chiar și la cel mai simplu salut secret.

Însă incompetenți cu posibilități. Las' să îi ia celelalte societăți pe cei iscusiți, pe cei plini de speranță, pe ambițioși, pe cei cu încredere de sine. El îi va lua pe plângăcioșii plini de resentimente, pe cei cu burta plină de ciudă și de fiere, pe cei care știau că ar fi reușit dacă li s-ar fi oferit ocazia. Să-i primească el pe cei în care valurile de venin și de dorință de răzbunare se spărgau de ziduri subțiri de nerozie și de paranoia mediocră.

Și de prostie. Cu toții au depus jurământul, se gândi el, dar nici măcar unul nu a întrebat măcar ce e un sfârșit.

— Fraților, zise el. În seara asta avem de discutat probleme de importanță capitală. Buna guvernare, nu, chiar viitorul orașului Ankh-Morpork se află în mâinile noastre.

Se apropiară mai mult. Marele Maestru Suprem simți cum îl încearcă familiarul fior al puterii. Îi sorbeau cuvintele. Țăra era un sentiment pentru care merita să te îmbraci în afurisitele alea de robe prostești.

— Nu știm noi prea bine că orașul se află în puterea oamenilor corupți, care se îngrașă călare pe averile lor câștigate necinstit, în timp ce bărbați de ispravă sunt ținuti deoparte și forțați, practic, să devină sclavi?

— Desigur că da! spuse Fratele Portar cu vehemență, după ce avură timp să traducă mintal acestea. Chiar săptămâna trecută, la Breasla Brutarilor, am încercat să-i arăt Maestrului Critchley că...

Nu a fost vorba despre contact vizual, deoarece Marele Maestru Suprem se asigurase că glugile Fraților le învăluiau fețele într-un întuneric mistic, dar, cu toate acestea, a reușit să îl amuțească pe Fratele Portar numai prin intermediul unei tăceri scandalizate.

— Dar nu a fost întotdeauna astfel, continuă Marele Maestru Suprem. A existat, odată, o epocă de aur, când cei demni să fie conducători și cei demni de respect erau pe drept recompensați. O epocă în care Ankh-Morpork nu era doar un oraș mare, ci

unul mareț. O epocă a cavalerismului. O epocă în care... da, Frate Turn?

O siluetă voluminoasă, în robă, lăsă mâna jos.

— Vorbești despre când aveam regi?

— Bravo, Frate Turn, zise Marele Maestru Suprem, ușor iritat de această dovadă neobișnuită de inteligență. Și...

— Dar asta s-a lămurit cu sute de ani în urmă, spuse Fratele Turn. Nu a fost o bătălie mare sau așa ceva? Și de atunci i-am avut pe lorzii conducători, ca Patricianul.

— Da, foarte bine, Frate Turn.

— Nu mai există regi, asta încerc să arăt, zise Fratele Turn, domnic să fie de ajutor.

— După cum spune Fratele Turn, linia...

— Ce ai spus despre cavalerism mi-a oferit indiciul, spuse Fratele Turn.

— Cam așa, și...

— Ai parte de asta cu regii, de cavalerism, zise Fratele Turn fericit. Și de cavaleri. Și ăștia aveau niște...

— Oricum, spuse tăios Marele Maestru Suprem, s-ar putea foarte bine ca linia regilor din Ankh să nu fie pe atât de defunctă pe cât ne-am imaginat până acum, fiind posibil ca descendența lor să fi supraviețuit. Astfel îmi arată cercetările mele în pergamentele antice.

Se retrase, așteptând. Totuși, vorbele sale nu păreau să aibă efectul pe care îl așteptase. Probabil că se descurca cu „defunctă“, se gândi el, dar ar fi trebuit să trag linie la „descendență“.

Fratele Turn ridicase iar mâna.

— Da?

— Vrei să spui că există un fel de moștenitor la tron care așteaptă pe undeva? zise Fratele Turn.

— Așa se pare, da.

— Da. Așa fac ei, să știi, spuse Fratele Turn bine informat. Se întâmplă tot timpul. Poți să citești despre asta. Flăstare, așa le zice. Se ascund prin pustietăți îndepărtate cu sutele de ani, transmitând din generație în generație sabia și semnul din naștere secrete și așa mai departe. Și tocmai când Vechiul Regat